



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Terezou Jachura Maříkovou ve věci žalobce: P. S. nar. bytem zastoupeného Mgr. Zbyňkem Čermákem, advokátem se sídlem Gočárova třída 504, Hradec Králové 2, proti žalovanému: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, Vyšehradská 16, Praha 2, o náhradu škody a nemajetkové újmy,

t a k t o :

- I.** Řízení se co do částky ve výši 163.831 Kč a částky ve výši 44.887 Kč s příslušenstvím **z a s t a v u j e .**
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně za doby od 10. 6. 2016 do 13. 2. 2017 z částky 19.602 Kč, úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně za dobu od 10. 6. 2016 do 2. 12. 2016 z částky 144.229 Kč, s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně za dobu od 10. 6. 2016 do 13. 4. 2017 z částky 1.936,40 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III.** Žaloba s návrhem, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci částku ve výši 894.436 Kč s příslušenstvím za dobu od 10. 6. 2016 do zaplacení z částky 892.499,60 Kč a příslušenství za dobu od 14. 4. 2017 do zaplacení z částky 1.936,40 Kč, **s e z a m í t á**

- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 20.020,60 Kč, do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Zbyňka Čermáka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou, ve znění jejího doplnění ze dne 15. 2. 2017, domáhal po žalovaném zaplacení jednak náhrady škody, představující vynaložené náklady na obhajobu ve výši 88.399 Kč, ušlou mzdu ve výši 14.755 Kč a jednak nemajetkové újmy ve výši 975.200 Kč za nezákonné rozhodnutí a nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky řízení ve výši 24.800 Kč, to vše v souvislosti s nezákonně vedeným trestním stíháním proti jeho osobě, u Okresního soudu v Náchodě, pod sp. zn. [REDAKCE]. Žalobce ve svých tvrzeních uvedl, že proti němu bylo zahájeno dne 26. 4. 2013 policejním orgánem Krajského ředitelství Policie Královehradeckého kraje, územního odboru [REDAKCE] trestní stíhání pro podezření z přečinu úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Na základě provedeného trestního řízení byl rozsudkem Okresního soudu v Náchodě ze dne 20. 6. 2013. Č. j. [REDAKCE] ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 9. 2013, č. j. [REDAKCE] uznán vinným a pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem na dobu 2 let. Žalobcem podaného dovolání bylo usnesením Nejvyššího soudu České republiky ze dne 15. 1. 2014, sp. zn. [REDAKCE] odmítnuto. Žalobce následně podal návrh na povolení obnovy řízení, který byl usnesením Okresního soudu v Náchodě ze dne 22. 4. 2014, sp. zn. [REDAKCE] zamítnut. Na základě žalobcem podané ústavní stížnosti byl vyhlášen nález Ústavního soudu České republiky ze dne 10. 6. 2014, sp. zn. III ÚS 888/2014, kterým byl zrušen rozsudek Okresního soudu v Náchodě ze dne 20. 6. 2013, usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 9. 2013 a usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 15. 1. 2014. Následně věc opětovně řešil Okresní soud v Náchodě, který žalobce rozsudkem ze dne 23. 4. 2015 uznal vinným přečinem zneužití pravomoci úřední osoby. K dovolání žalobce pak byl rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 7. 2015 žalobce zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu. Pokud jde o nárok na obhajobu, žalobce v souvislosti s nezákonně vedeným trestním stíháním vynaložil náklady na svoji obhajobu částku ve výši 64.489 Kč v souvislosti se zvolením právního zástupce Mgr. V [REDAKCE] J [REDAKCE] a částku ve výši 23.910 Kč v souvislosti se zvolením právního zástupce Mgr. Zbyňka Čermáka. Celkem tedy na nákladech obhajoby žalobce zaplatil částku ve výši 88.399 Kč. V souvislosti s ušlou mzdou, která žalobci v důsledku nezákonně vedeného trestního řízení vznikla, žalobce doplnil, že na základě pravomocného rozsudku Okresního soudu v Náchodě ze dne 20. 6. 2013 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 9. 2013, kterými byl žalobce uznán vinným, došlo k nucenému převedení žalobce z pracovní pozice [REDAKCE] na novou pracovní pozici [REDAKCE] a to dnem 1. 3. 2014. K navrácení žalobce na pracovní pozici [REDAKCE] došlo dne 1. 8. 2014. V důsledku tohoto postupu tedy žalobci ušla mzda ve výši 14.755 Kč, neboť žalobce po tuto dobu nepobíral rizikový příplatek, který pobíral v pozici [REDAKCE]. O náhradě nemajetkové újmy ve výši 24.800 Kč, kterou žalobce požadoval za nepřiměřeně dlouhé trestní řízení vedené u Okresního soudu v Náchodě pod sp. zn. [REDAKCE], uvedl, že řízení trvalo 2 roky a 3 měsíce a podle jeho názoru se jednalo o řízení nepřiměřené délky.

Ohledně nároku na nemajetkovou újmu, která měla žalobci vzniknout v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání, žalobce uvedl, že poté, co bylo proti jeho osobě zahájeno trestní stíhání, byla tato informace rozšířena na veřejnosti. Žalobce se tak v pozici [REDAKCE] dostalo výrazně snížené autority, společenského statutu, dále snížení jeho cti i důstojnosti. To vše bylo ještě umocněno velikostí města [REDAKCE]. Rozšíření uvedené informace mělo výrazný dopad na žalobcův osobní život a zejména fatální dopad na jeho pracovní uplatnění, coby [REDAKCE]. V tomto důsledku žalobce nemohl v rámci své pracovní činnosti působit jako autorita jednající vždy v rámci zákona, chránící dodržování právních norem. Nadto žalobci v přímé souvislosti s trestním stíháním byl odebrán zbrojní průkaz, což výrazně omezovalo možnost jeho pracovního uplatnění. Jeho věc také byla opakovaně medializována, kdy v médiích byl označován jako [REDAKCE] který měl páchat trestnou činnost a jelikož byly takovéto články považovány za skandální, dočkal se žalobce na jejich základě veřejného odsouzení, a to jak od široké veřejnosti, tak i od blízkého okolí. Tato situace se pro žalobce vyostřila ještě poté, co byl vynesena rozsudek, kterým byl žalobce pravomocně uznán vinným. Veřejně publikované články vyšly v celostátním tisku i v internetovém zpravodajství. Tato kauza se rozšířila i na sociálních sítích, což vše ve svém důsledku znamenalo naprostou diskreditaci žalobce v očích veřejnosti a znemožnilo mu pokračování ve výkonu funkce [REDAKCE]. Žalobce také v důsledku prodlevy mezi vyhlášením zprošťujícího rozhodnutí a výmazem jeho záznamu z trestního rejstříku, nemohl vykonávat novou práci, kterou si po odchodu z [REDAKCE] rovněž našel, a musel tak čekat na vymazání záznamu z trestního rejstříku, aby mohl držet střelnou zbraň a vykonávat práci v oblasti [REDAKCE]. Při jednání konaném dne 5. 4. 2017 pak žalobce uvedl, že jednotlivé rozčleněné finanční položky, které specifikoval v podání ze dne 13. 2. 2017, označené jako doplnění skutkových tvrzení žalobce, zahrnují toliko požadavek na nemajetkovou újmu v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání, jež vyčíslil částkou 975.200 Kč a jednak požadavek na nemajetkovou újmu v důsledku nepřiměřené délky řízení, jež vyčíslil částkou 24.800 Kč.

Žalovaný ve svém vyjádření ve znění jeho doplnění ze dne 11. 4. 2017 uvedl, že nesporně skutečnost, že žalobce se se svým nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy, která mu měla být způsobena nezákonně vedeným trestním stíháním, obrátil na žalovaného dne 8. 12. 2015. Po projednání této žádosti žalovaný konstatoval, že došlo k nezákonně vedenému trestnímu stíhání proti žalobci, jež bylo zahájeno na základě rozhodnutí Policie České republiky pro podezření z přečinu úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a skončilo zproštěním žaloby na základě rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 7. 2015. V souvislosti s tímto žalobce žalovanému na nemajetkové újme uhradil částku ve výši 107.500 Kč, na vynaložených nákladech na obhajobu mu uhradil částku ve výši 21.974 Kč (Mgr. Čermák), částku ve výši 19.602 Kč (Mgr. J. [REDAKCE]) a ušlou mzdu ve výši 14.755 Kč. Toto mu pak sdělil stanoviskem ze dne 25. 11. 2016. Na základě doprojednání nároku žalobce byla žalobci ještě uhrazena na obhajobu částka ve výši 1.936,40 Kč (Mgr. Čermák), (viz. doplňující vyjádření žalovaného ze dne 11. 4. 2017.) Pokud jde o satisfakci za nemajetkovou újmu ve výši 107.000 Kč žalovaný uvedl, že již mimosoudně poskytl žalobci zadostiučinění ve formě omluvy, kteroužto ovšem nepokládal za postačující formu satisfakce, a proto přistoupil k zadostiučinění peněžnímu. Žalobcem požadovaná částka ve výši 1.000.000 Kč je však podle názoru žalovaného nepřiměřená, neboť neodpovídá ani intenzitě

nemajetkové újmy, kterou žalobce popsal a ani neodpovídá částkám, které jsou přiznávány soudy v obdobných případech. V této souvislosti je podle názoru žalovaného nutné postupovat dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, tedy komparací se skutkově nejbližšími případy. V této souvislosti pak žalovaný soudu nabídl srovnání s obdobnou kauzou, jež byla mj. řešena Městským soudem v Praze pod sp. zn. 69 Co 45/2014. V uvedené věci se jednalo rovněž o případ [redacted] stíhaného v souvislosti se služebním zákrokem, který byl také po jistou dobu pravomocně odsouzen, avšak na rozdíl od právní věci žalobce, zde zásah do jeho práv trval déle, naopak újmu způsobenou žalobci zvyšuje medializace, které se mu v souvislosti s trestní kauzou dostalo. V posuzované věci pak tamějšímu žalobci byla přiznána částka ve výši 148.500 Kč. Žalovaný proto přiznal žalobci částku ve výši 107.500 Kč.

U nákladů právního zastoupení žalobce v souvislosti poskytnutou obhajobou Mgr. Zbyňkem Čermákem, zde žalovaný žalobci proplatil částku, kterou žalobce na nákladech za tuto obhajobu nárokoval. Za náklady na obhajobu vykonanou JUDr. J. [redacted] pak žalovaný uznal důvodnými náklady v celkové výši 19.602 Kč, připadající na 9 úkonů právní služby á 1.500 Kč, s přínáležejícím režijním paušálem 300 Kč/úkon právní služby a daň z přidané hodnoty ve výši 21%.

Ohledně o nároku na nemajetkovou újmu v důsledku nepřiměřené délky řízení, žalovaný při jednání konaném dne 5. 4. 2017 uvedl, že tento nárok sice nebyl u něj předběžně uplatněn, avšak žalovaný má za to, že se nejedná o nárok důvodný, když trestní řízení trvalo jeden rok a tři měsíce a věc byla řešena celkem na čtyřech stupních soudní soustavy. Popsanou dobu proto nelze mít za nepřiměřeně dlouhou. Dále při jednání konané dne 5. 4. 2017 vzal žalobce svou žalobu co do částky ve výši 163.831 Kč zpět (stran nároku na náhradu nemajetkové újmy za nezákonně vedené trestní stíhání ve výši 107.500 Kč, obhajného ve výši 21.974 Kč, na právní služby poskytnuté Mgr. Čermákem, obhajného ve výši 19.602 Kč na právní služby poskytnuté Mgr. J. [redacted] a částku ve výši 14.755 Kč jakožto ušlou mzdu) s tím, že částka ve výši 144.229 Kč byla žalobci zaplacená dne 2. 12. 2016 a částka ve výši 19.602 Kč byla žalobci uhrazena dne 13. 2. 2017. Při jednání konaném dne 17. 5. 2017 vzal dále žalobce svou žalobu zpět co do částky ve výši 44.887 Kč s příslušenstvím, představující nárok za obhajné za právní služby poskytnuté Mgr. J. [redacted]. A rovněž při tomto jednání také sdělil, že částka ve výši 1936,40 Kč představující zbytek nároku na obhajné za právní služby poskytnuté Mgr. Čermákem, byla žalobci žalovaným uhrazena dne 13. 4. 2017.

Mezi účastníky řízení nebyla sporná skutečnost, že proti žalobci bylo policejním orgánem zahájeno trestní stíhání pro podezření z přečinu úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Žalobce pak po proběhlém trestním řízení byl obžaloby zproštěn podle § 226 písm. b) trestního řádu na základě rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 7. 2015. Žalobce se se svým nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání v celkové výši 1,103.154 Kč předběžně obrátil dne 8. 12. 2015 na žalovaného, kdy po projednání této žádosti žalovaný konstatoval, že došlo k nezákonně vedenému trestnímu stíhání proti žalobci, za což se mu omluvil. Dále mu poskytl za nezákonně vedené trestní stíhání částku ve výši 107.500 Kč dne 2. 12. 2014, částku ve výši 14.755 Kč, představující ušlou mzdu dne 2. 12. 2016, částku ve výši 19.602 Kč, představující vynaložené

náklady na právní zastoupení Mgr. J. [REDAKCE] dne 13. 2. 2017 a částku ve výši 23.910 Kč, představující vynaložené náklady na právní zastoupení Mgr. Čermákem, jež byla uhrazena žalovaným dne 2. 12. 2016 ve výši 21.974 Kč a dne 13. 4. 2017 ve výši 1.936,40 Kč.

Vzhledem k tomu, že žalobce vzal svou žalobu co do částky ve výši 163.831 Kč a částky ve výši 44.882 Kč s příslušenstvím zpět, postupoval soud podle ustanovení § 96 odst. 2 o.s.ř. a řízení co do těchto částek zastavil.

Předmětem řízení tak zůstala částka ve výši 24.800 Kč z titulu nárokované nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku trestního řízení, částka ve výši 1.936,40 Kč, představující nárok na vynaložené náklady na obhajobu za právní služby poskytnuté Mgr. Zbyňkem Čermákem, když stran této částky žalobce svou žalobu nezval zpět, a částka ve výši 867.700 Kč, představující nárok na nemajetkovou újmu v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání.

K nároku na nemajetkovou újmu v důsledku nepřiměřené délky řízení, vedeného u Okresního soudu v Náchodě pod sp. zn. [REDAKCE], soud provedl dokazování tímto spisem. Z něj vzal za prokázané, že žalobci bylo sděleno podezření ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dne 2.5. 2013 na základě záznamu o sdělení podezření ze dne 25.4.2013. V rámci přípravném řízení probíhaly výslechy svědků a dne 14.5.2013 byl podán k Okresnímu soudu v Náchodě návrh na potrestání. Dne 20. 6. 2013 se ve věci konalo hlavní líčení, kde byl vyslechnut žalobce a svědci. Při tomto hlavním líčení byl vydán rozsudek, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání uvedeného přečinu a byl mu uložen podmíněný trest. Proti tomuto rozsudku podal žalobce dne 26.7.2013 odvolání. Věc byla předložena odvolacímu soudu – Krajský soud v Hradci Králové 9.8.2013. Dne 12. 9. 2013 se konalo veřejné zasedání, kdy bylo rozhodnuto usnesením o zamítnutí odvolání jak žalobce, tak státního zástupce. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 11.11.2013 dovolání. Věc byla předložena Nejvyššímu soudu ČR dne 11.12.2013. Usnesením ze dne 15.1.2014 bylo dovolání žalobce odmítnuto. Dne 6.3.2014 podal žalobce návrh na povolení obnovy řízení. Dne 15.4.2014 se konalo veřejné zasedání, při kterém byl vyslechnut svědek a bylo odročeno za účelem doplnění dokazování na den 22.4.2014. Při tomto veřejném zasedání bylo vyhlášeno usnesení, kterým byl návrh na povolení obnovy zamítnut. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce stížnost. Věc byla předložena odvolacímu soudu dne 23.5.2014. Usnesením ze dne 29.5.2014 byla stížnost žalobce zamítnuta. Následně podal žalobce ústní stížnost. Nálezem Ústavního soudu ze dne 10.7.2014 bylo zrušeno usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15.1.2014, usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12.9.2013 a rozsudek Okresního soudu v Náchodě ze dne 20.6.2013. Hlavní líčení bylo nařízeno na den 11. 9. 2014. Při hlavním líčení byl vyslechnut svědek a bylo odročeno za účelem dokazování na neurčito. Dne 21.1.2015 byl soudu zaslán znalecký posudek z oboru psychologie, který v rámci řízení zadal. Hlavní líčení se konalo dne 31.2. 2015 a byl vyslechnut svědek. Hlavní líčení bylo odročeno na den 23.4.2015 za účelem výslechu znalkyně. Při hlavním líčení byla vyslechnuta znalkyně a byl vyhlášen rozsudek, kterým byl žalobce uznán vinným z daného přečinu a byl mu uložen podmíněný trest. Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání dne 19.5.2015. Věc byla předložena odvolacímu soudu dne 22.5.2015. Při veřejném zasedání dne

16.7.2015 byl vyhlášen rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby. Tento nabyl právní moci dne 16.7.2015.

K nároku na nemajetkovou újmu v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání soud provedl dokazování výsledkem žalobce a dále internetovým článkem ze dne [REDAKCE] internetovým článkem - [REDAKCE] ze dne [REDAKCE], internetovou stránkou [REDAKCE] ze dne [REDAKCE], internetovým článkem ze dne [REDAKCE] internetovým článkem - [REDAKCE] ze dne [REDAKCE], internetovým článkem ze dne [REDAKCE], internetovým článkem ze dne [REDAKCE] internetovým článkem [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] internetovým článkem [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] internetovým článkem ze dne [REDAKCE] (vše na čl. 91 až 92 spisu). Z výslechu žalobce vzal soud za prokázané, že tento nastoupil k [REDAKCE] v roce [REDAKCE]. Pracoval v [REDAKCE] jako [REDAKCE] od roku [REDAKCE]. V rámci svého povolání se zabýval i prevencí kriminality, jezdil na besedy s žáky základních, mateřských škol, dělal různé akce v rámci veřejnosti. V [REDAKCE] kam nastoupil [REDAKCE] v roce [REDAKCE], vedl [REDAKCE]. V rámci svého povolání byl odměňován za zásluhy a 2x byl oceněn za záchranu lidského života. V [REDAKCE] byl v podstatě známou osobností a i v okolních městech, neboť psal články [REDAKCE]. Do doby trestního stíhání byl osobou bezúhonnou, vedl normální bezproblémový život. Po zahájení trestního stíhání, toto vešlo ve všeobecnou známost, jak v [REDAKCE] tak v okolních městech. V rámci svého zaměstnání byl přerážen na jiný post, tzn. místo [REDAKCE] vykonával funkci [REDAKCE]. Náplní této práce bylo např. [REDAKCE]. Celou situaci stran vedeného trestního stíhání snášel negativně. Zejména se jej dotklo, že bylo pohlíženo negativně na jeho osobu i poté, co byl obžaloby zproštěn. Toto se projevilo hlavně v jeho práci. Žalobce popsal dva případy, při kterých v rámci své služby zasahoval (již po zproštění obžaloby) a lidé se k němu negativně projevíli. V prvním případě [REDAKCE]. Situace pro něj byla velmi nepříjemná, neboť měl za to, že ohrozil i svého kolegu, který s ním byl u zásahu. Potvrdil, že kdyby s sebou neměli služebního psa, neví, jak by situace dopadla. Další případ se mu stal, kdy [REDAKCE]. Tato na žalobce velmi negativně zareagovala, když jeho kolegu pozdravila, jeho však ne s tím, že reagovala slovy: [REDAKCE]. Takovéto reakce zažil vícekrát, což byl důvod, proč se zpátky k činnosti prevence kriminality nevrátil a posléze odešel i od [REDAKCE]. V běžném, civilním životě žádné negativní reakce nezaznamenal, snad jen to, že jej lidé v domě, kde bydlel, přestali zdravít. Také vztahy s kolegy, trestní stíhání, nenarušilo. Již před tím byl pracovní kolektiv rozdělen na dvě skupiny, jedna skupina žalobce neměla ráda již od doby jeho nástupu a u druhé skupiny byl naopak oblíbený. Tato popsaná situace se v době trestního stíhání a po jeho zproštění nezměnila. Také [REDAKCE] se při trestním stíhání postavil na stranu žalobce, tedy měl v něj nadále důvěru. Částečně trestní stíhání zasáhlo i jeho vztah s matkou, která byla v té době [REDAKCE]. O jeho trestním stíhání nevěděla, dozvěděla se o něm až v souvislosti s medializováním kauzy, tedy v souvislosti s jeho odsouzením. Domnívala se, že žalobce trestný čin spáchal, nevěřila mu. Požádala jej, aby za ní nejezdil do práce,

neboť se bála, že o práci přijde. Toto jej velmi zasáhlo, nějakou dobu se s matkou nestýkal. Asi za půl roku si však vzájemné neshody vysvětlili, čemuž napomohlo i rozhodnutí Ústavního soudu, který zrušil odsuzující rozhodnutí. Nyní jsou vztahy již dobré.

Z internetových článků má soud za osvědčenou skutečnost, že žalobce došlo k medializaci jeho případu. Medializace proběhla v rámci regionu, avšak i celostátně. V rámci medializace byla jeho kauza prezentována tak, že žalobce byl pravomocně odsouzen a za nepřiměřený zákrok dostal zmíněný trest. Žalobce tedy byl prezentován jako osobou trestně stíhanou a následně i pravomocně odsouzenou. Také bylo veřejně prezentováno, že Ústavní soud zrušil rozhodnutí soudů, kterými byl žalobce pravomocně odsouzen.

Na základě nesporných tvrzení účastníků, která soud vzal za svá skutková zjištění podle ustanovení § 120 odst. 4 o.s.ř. a provedeného dokazování má soud za prokázaný následující skutkový stav:

Proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání pro přečin úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Žalobce byl nejprve pravomocně odsouzen na základě rozsudku Okresního soudu v Náchodě ze dne 20. 6. 2013 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 9. 2013 a usnesením Nejvyššího soudu České republiky ze dne 15. 1. 2014. Po žalobcem podané ústavní stížnosti byla shora uvedená rozhodnutí nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 10. 6. 2014 zrušena a věc byla opětovně vrácena Okresnímu soudu v Náchodě. Tento soud pak žalobce uznal vinným na základě rozsudku ze dne 23. 4. 2015, kdy k žalobcem podanému odvolání byl napadený rozsudek rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 7. 2015 změněn a žalobce byl pravomocně podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby. Žalobce se se svým nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy v důsledku nezákonně vedeného trestního řízení obrátil na žalovaného, dne 8. 12. 2015, kdy po projednání jeho žádosti žalovaný dospěl k závěru, že je zde dána existence odpovědnostního titulu v podobě nezákonného rozhodnutí. Žalobci se za nezákonně vedené trestní stíhání omluvil a na přiměřeném zadostiučinění mu poskytl částku ve výši 107.000 Kč dne 1. 12. 2016. Dále žalobci v rámci mimosoudního projednání jeho nároku uhradil částku ve výši 14.755 Kč, představující ušlou mzdu, dne 2. 12. 2016, částku ve výši 23.910 Kč, představující žalobcem vynaložené náklady na obhajobu v souvislosti se zvolením právního zástupce Mgr. Zbyňka Čermáka, dne 2. 12. 2016 částku ve výši 21.974 Kč a dne 13. 4. 2017 částku ve výši 1.936,40 Kč a částku ve výši 19.602 Kč, představující vynaložené náklady na právní zastoupení Mgr. Vladislavem J. [redacted], dne 13. 2. 2017. Uvedené mu pak sdělil stanoviskem ze dne 25. 11. 2016. Trestní stíhání žalobce zasáhlo zejména v oblasti pracovní a částečně v oblasti osobní. Trestní stíhání bylo veřejně prezentováno, a to jak na regionální úrovni, tak na úrovni celostátní (medializace). Trestní řízení trvalo celkem 2 roky a 2 měsíce, v řízení se nevyskytly průtahy, věc byla po skutkové stránce náročnějšího charakteru. Věc byla řešena celkem na čtyřech stupních soudní soustavy opakovaně, a to u nalézacího, odvolacího a dovolacího soudu a u ústavního soudu. Žalobce se na délce řízení žádným způsobem nepodílel.

Podle ust. § 1 zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem („o.z.“). Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

Délka řízení je ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Soud ve své judikatuře upřednostňuje globální pohled na řízení, posuzuje řízení s přihlédnutím ke všem okolnostem jako celek (srov. rozsudek Soudu ve věci Slezák a ostatní proti České republice ze dne 11.10.2005, § 36). Tak průtah vyskytnuvší se jen v určité fázi řízení Soud toleruje za předpokladu, že celková doba řízení nebude nepřiměřená (srov. rozsudky Soudu ve věcech Žirovnický proti České republice ze dne 9.7.2002 či Krča proti České republice ze dne 18.3.2003). Naopak i v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení přesto jeví nepřiměřeně dlouhou (srov. v tomto směru např. rozsudek Soudu ve věci Kubizňáková proti České republice ze dne 21.6.2005, z něž plyne, že celkovou délkou doby řízení nelze zdůvodňovat mj. opakovaným meritorním rozhodováním soudů, pokud byla rozhodnutí soudu nižší instance rušena soudy vyšších

instancí pro pochybení, jenž jim byla vytýkána). Přiměřenost délky řízení tedy Soud posuzuje s ohledem na kritéria vyvozená z vlastní judikatury, jimiž jsou zejména složitost věci, chování stěžovatele a jednání příslušných orgánů, jakož i význam sporu pro stěžovatele (srov. rozsudek Soudu ve věci Hartman proti České republice ze dne 10.7.2003, § 73).

Soud po provedeném dokazování a s odkazem na shora uvedená zákonná ustanovení posoudil věc po právní stránce následovně: mezi účastníky řízení není sporu o tom že soudní judikaturou, navazující na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1Cz 6/90, publikovaný pod číslem 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1991, byl s pomocí extenzivního výkladu zákona konstituován v souvislosti se zahájením (vedením) trestního stíhání, již neskončilo pravomocným odsouzením, nejen nárok na náhradu škody (majetkové újmy), ale i odškodnění újmy nemajetkové povahy vztahovaných jak k tzv. nezákonnému (v odškodňovacím smyslu), trestnímu stíhání, tak i omezení osobní svobody (trestně stíhané osoby, typicky vazbou), v jeho rámci. Stejně tak není mezi účastníky sporu o tom, že rozsudek zprošťující obžaloby podle ust. § 226 písm. b) trestního řádu, je právě jedním z těch rozhodnutí, jež ruší účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání ve smyslu odškodňovacího zákona (pouze pro jeho účely) „nezákonným“ čímž zakládá nejen nárok na náhradu škody, ale jak zmíněno, i odškodnění nemajetkové újmy ve smyslu ust. § 1, 2 a násl. zákona. Uvedené právo nemá pouze ten (zjednodušeně řečeno), kdo si zahájení trestního stíhání (či vazbu) zavinil sám, ten, kdo byl obžaloby zproštěn, nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno, jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost, nebo že trestný čin byl amnestován. Existenci jakýchkoliv shora uvedených skutečností vylučující odpovědnostní titul (tj. zejména zavinění žalobce na zahájení trestního stíhání proti jeho osobě, anebo vzetí do vazby) žalovaný ani netvrdil. Odpovědnostní tituly představované nezákonným či „nedůvodným“ trestným stíháním ve smyslu ust. § 8 odst. 1, ust. § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., jsou tedy ve věci nepochybně dány. Žalobce proto ve smyslu shora citovaných zákonných ustanovení má nárok na náhradu škody nemajetkové újmy, která mu v souvislosti s trestním stíháním vznikla.

U existence odpovědnostního předpokladu, představované vznikem nemajetkové, morální újmy v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání, je pak situace složitější, neboť „zatímco v případě nepřiměřené délky řízení (a platí to i v případě vazby) se újma na straně poškozeného presumuje, musí být újma založená jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postížena, a šlo by tedy o notorieta, kterou dokazovat netřeba“ (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2555/2010 či ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011). V poměrech dané věci vychází soud z toho, že vznik imateriální újmy (jakkoliv je trestní stíhání spojeno vždy s jistým individuálním diskomfortem trestně stíhaných osob, viz k tomuto například rozhodnutí Ústavního soudu ČR, sp. zn. IV ÚS 428/2005), není na místě presumovat, ale prokazovat, stejně tak, jako intenzitu případné újmy, odůvodňující peněžní odškodnění. Vzhledem k tomu, že nebyla sporná existence nezákonného rozhodnutí, tedy odpovědnostního titulu, zůstalo tak otázkou posouzení rozsah vzniku nemajetkové újmy v osobnostní sféře žalobce a s tím spojená přiměřenost poskytnutého zadostiučinění

k její nápravě. Za tímto účelem byl žalobce soudem veden k doplnění skutkových tvrzení a označení důkazů stran konkrétního zásahu do jeho osobnostních sfér.

Při stanovení formy a výše odškodnění vycházel soud již z ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR (srov. zejm. rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 ze dne 11. 1. 2012, či sp. zn. 30 Cdo 914/2011 ze dne 31. 5. 2012), jež formují zásadní závěr, že při úvaze o formě a výše odškodnění za nezákonně vedené trestní stíhání je třeba přihlídnout ke třem základním kritériím, kterými zpravidla jsou: povaha věci, celková délka trestního řízení a následky v osobní sféře poškozené osoby. Soud po provedeném dokazování se ztotožnil s názorem žalovaného, který jako přiměřené zadostiučinění poskytl žalobci za nezákonně vedené trestní stíhání částku ve výši 107.500 Kč, včetně omluvy. Žalobce byl stíhán pro podezření ze spáchání přečinu úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, za což mu v případě odsuzujícího rozsudku hrozil trest odnětí svobody v trvání 1 rok až pět let, popř. zákaz činnosti. S ohledem na předešlý bezúhonný život žalobce však nebylo reálné, že by mu byl vysloven nepodmíněný trest odnětí svobody, což se nakonec ukázalo i v odsuzujících rozsudcích, které byly následně zrušeny, když žalobci byl uložen toliko podmíněný trest. V jeho případě proto nebylo reálné, aby jeho trestní stíhání u něj vyvolalo nejistotu, úzkost a obavu z jeho výsledku, zejména v souvislosti s uložením nepodmíněného trestu odnětí svobody. Ostatně žalobce v tomto směru ani sám neuváděl, že by mu trestní stíhání působilo nějakou obavu či úzkost z jeho odsouzení a následného uložení trestu. Pro tuto skutečnost, podle názoru soudu, byla intenzita nemajetkové újmy u žalobce výrazně snížena. Oproti tomu povaha trestné činnosti (přečin úřední osoby), pro kterou byl žalobce stíhán, zpravidla působí, společenské odsouzení stíhaného, když sice se nejedná o trestní stíhání pro některý ze zvláště závažných trestných činů, např. jako jsou trestné činy proti životu a zdraví, proti svobodě a lidské důstojnosti apod., avšak jedná se o trestní stíhání v souvislosti s výkonem veřejné činnosti, při které jsou na osobou vykonávající úřední činnost kladeny zvýšené osobnostní (zejm. morální) nároky. Toto se ostatně projevilo, jak sám žalobce uvedl při své účastnické výpovědi, v jeho společenském odsouzení, právě pokud šlo o jeho pokračování ve výkon funkce [redacted] Žalobci se v tomto ohledu dostalo veřejného odsouzení od spoluobčanů, rovněž ztratil přirozenou autoritu [redacted] se kterou má být výkon této funkce přirozeně spojen, již z podstaty postavení [redacted] a s tím spojenými pravomocemi. V této souvislosti je proto pochopitelné rozhodnutí žalobce, že se již nechtěl věnovat preventivní osvětové činnosti, jako tomu bylo před započítím trestního stíhání, s ohledem na snížení jeho autority u lidí, vyvolané právě vedeným trestním stíháním. Také je odůvodnitelné jeho rozhodnutí opustit řady [redacted] zejm. když měl žalobce pocit, jak sám popsál, že snížením autority u své osoby, ohrožuje i své kolegy [redacted] právě v reakcích na chování občanů vůči jeho osobě. Soud proto dospěl k závěru, že vedeným trestním stíháním došlo zejména k zásahu do osobní složky žalobce v podobě pracovní oblasti, když byla prokázána jeho dehonestace právě v souvislosti s výkonem funkce [redacted] Jeho profesní postavení utrpělo tím, že široké okolí vědělo o jeho trestním stíhání, žalobce ztratil přirozenou autoritu, kterou by [redacted] měl mít a ze strany občanů mu bylo v některých případech dáвано na vědomí, že nebudou respektovat jeho osobu. Zásah do profesního života pak byl umocněn faktem, že celý případ byl medializován v poměrně intenzivním rozsahu, o čemž svědčí jednotlivé internetové články, které byly k důkazu provedeny a které

žalovaný nesporeoval. Případ žalobce byl medializován tak, že došlo k jeho pravomocnému odsouzení, a žalobce proto po určitou dobu byl v očích veřejnosti veden jako osoba pravomocně odsouzená, což samozřejmě zvyšuje intenzitu a rozsah nemajetkové újmy, která žalobci v důsledku trestního stíhání vznikla. Na druhou stranu je však nutné podotknout, že případ žalobce byl mediálně prezentován i ve vztahu k informaci o jeho zproštění, resp. že rozhodnutí, kterým žalobce byl pravomocně odsouzen, byla Ústavním soudem ČR zrušena. Částečný zásah pak soud shledal i v další osobnostní složce - rodinný život, avšak nikterak zásadní a dlouhotrvající, když po určitou dobu (cca šest měsíců), byly narušeny jeho vztahy s matkou, která se domnívala, že žalobce předmětný přečin spáchal a v důsledku tohoto došlo k ochlazení jejich komunikace. Jiné zásahy do dalších osobnostních složek života žalobce pak soud nedohledal, resp. žalobce je ani netvrdil. Pokud jde o celkovou dobu řízení, jak již soud naznačil shora, nejednalo se o délku nikterak nepřiměřenou a žalobce proto nebyl vystaven negativům nezákonně vedeného trestního stíhání a s tím spojené nejistoty po nepřiměřeně dlouhou dobu.

Ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu ČR, konkrétně rozhodnutí ze dne 14. 6. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, jež navazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, je zřejmé, že výše soudem přiznaného zadostiučinění musí odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují. Významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Za tímto účelem si pak soud opatří (a to i s využitím ust. § 118a o.s.ř. odpovídající zjištění. Žalobce by primárně měl zvolit přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, se kterou se přiznává minimálně žalovaná částka. Soud v kontextu s tímto rozhodnutím zvolil komparaci s případem vedeným u zdejšího soudu pod sp. zn. 10 C 157/2012, v níž byla poškozenému rozsudkem ze dne 31.10.2013, č.j.10 C 157/2013 – 120, s rozhodnutím odvolacího soudu ze dne 26.2.2014, č. j. 69 Co 45/2014 – 158 přiznána z titulu nemajetkové újmy v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání částka ve výši 148.500 Kč. Zde byl poškozený stíhán pro trestný čin zneužití pravomoci veřejného činitele a omezování osobní svobody, kdy v případě odsuzujícího rozsudku mu mohl být uložen trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců až 3 let nepodmíněně. O trestním stíhání pak vědělo jeho nejbližší okolí, věc nebyla medializována, avšak zasáhla poškozeného v jeho profesním životě, neboť byl nucen ukončit služební poměr u [REDAKCE]. Trestní řízení pak trvalo téměř 4 roky a poškozený měl po dobu téměř 2 let záznam v rejstříku trestů a trest mu znemožňoval uplatnit se na trhu práce. Poškozený také v důsledku vedeného trestního stíhání a odsouzení byl nucen vyhledat péči psychiatra, tedy došlo k zásahu do dalších osobnostních sfér. Soud je pak závěru, v komparaci s uvedeným případem, že žalobcem vedené trestní stíhání trvalo o polovinu kratší dobu, než trestní stíhání v popsané věci, shodně pak došlo k zásahu do profesního života, kdy oba poškození byli nuceni ukončit služební poměr. V popsáném případě pak poškozený byl po delší dobu než žalobce vystaven negativům vedeného trestního stíhání a rovněž i negativům v souvislosti se zápisem do trestního rejstříku jakožto osoby pravomocně odsouzené. Proti případu žalobce pak jeho kauza nebyla medializována, avšak došlo u něj navíc k zásahu do další osobnostní sféry, neboť v souvislosti s vedeným trestním stíháním byl nucen vyhledat pomoc psychiatra a jeho psychický stav se v důsledku trestního stíhání výrazně zhoršil. Soud proto dospěl k závěru, že v uvedeném případě došlo k výraznějším zásahům do osobnostních sfér

poškozeného, než v případě žalobce, a odškodnění v reletární formě ve výši 107.500 Kč, jak jej poskytl žalovaný, je proto odškodněním dostatečným, neboť v plném rozsahu reflektuje nemajetkovou újmu, která žalobci v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání byla způsobena.

Soud v této souvislosti ještě připomíná, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. jeho přiznání nad rámec konstatování porušení právě je na místě tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011). Žalobci by se proto s odkazem na popsání skutečnosti, satisfakce za nezákonně vedené trestní stíhání v reletární formě skutečně mělo dostat, avšak zcela jistě ne v částce, kterou navrhoval, neboť tato okolnostem daného případu a zásahům do jeho osobnostních sfér, neodpovídá. Peněžité zadostiučinění ve vyšších částkách (nikoliv však v částce, kterou žalobce nárokoval) je poškozeným obvykle přiznáváno zejména v případech, kdy trestní stíhání bylo vedeno pro podezření ze zvlášť závažných trestních činů, poškozený byl vazebně stíhán (po dlouhou dobu), trestní stíhání bylo medializované a poškozený v důsledku trestního stíhání přišel o práci, společenskou prestiž, bylo zasaženo do rodinného života, popřípadě vztahů s nejbližším okolím, popř. došlo k poškození zdraví nebo byl jiným způsobem dehonestován. Závěrem soud doplňuje, že přiměřené zadostiučinění je nutné stanovit v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky (zejm. s ohledem na cenovou úroveň nebo výši průměrné mzdy České republiky) a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé. Soud proto tento nárok žalobce zamítl, když byl zcela saturován již žalovaným.

U posouzení nároku žalobce na nemajetkovou újmu v důsledku nepřiměřené délky trestního řízení postupoval soud v kontextu se shora citovanými zákonnými ustanoveními, stanoviskem Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. CP 1 206/2011 a judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, kdy dospěl k závěru, že žaloba v tomto směru není opodstatněná. Soud je názoru, že v řízení nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu v podobě nepřiměřené délky řízení podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., a tedy odpovědností titul není dán. Trestní řízení trvalo od 2.5.2015, tedy od doby, kdy žalobci bylo doručeno podezřené o spáchání přečinu a tento tak získal povědomí o vedeném trestním stíhání do 16.7.2015, kdy nabyl právní moci zprošťující rozsudek. V trestním řízení bylo postupováno plynule, s jednotlivými úkony soudu ve věci samé, bez delších prodlev a průtahů. Postup soudu směřoval k rozhodnutí ve věci samé. Pokud jde o délku řízení v průběhu přípravného řízení, kdy toto řízení bylo zahájeno ve vztahu k žalobci dne 2.5.2015 na základě záznamu o sdělení podezření ze dne 25. 4. 2013 a bylo ukončeno podáním návrhu na potrestání dne 14.5. 2013, trvalo 14 dní, byla tato dána nutností výslechu svědků. Tato doba byla velice krátká a v kontextu s jednotlivými provedenými skutkovými zjištěními zcela odpovídající (až nadstandardní). Pokud jde o řízení před soudem, byla délka předmětného řízení, jak již bylo naznačeno, dána zejména složitostí věci, a to po stránce skutkového zjištění. Před soudem byli vyslechnuti svědci a v rámci řízení byl také vypracován znalecký posudek. Délka řízení byla dána zejména tím, že věc byla projednána na čtyřech stupních soudní soustavy, u nalézacího, odvolacího, a to opakovaně, dále u dovolacího soudu a soudu ústavního. Účastníkům samozřejmě nelze dávat k tíži využití všech zákonných procesních prostředků, které jim v tomto případě trestní řád poskytuje v podobě

odvolacích prostředků, návrhů na povolení obnovy a ústavní stížnosti, jako v tomto případě, avšak tento fakt nelze klást ani k tíži státu, když je zřejmé, že příslušné rozhodující orgány se musí s těmito procesními návrhy věcně zabývat a vypořádat. Ke zrušení rozhodnutí pak nedošlo z důvodu např. nepřezkoumatelnosti rozhodnutí či procesních vad, nebo z důvodu, že by nalézací soud nerespektoval závazný právní názor vyššího stupně, nebo postupoval v rozporu s ustálenou judikaturou, což by bylo nutné hodnotit jako nesprávný postup rozhodujícího orgánu. Soud proto uzavřel, že v rámci trestního řízení k nesprávnému úřednímu postupu nedošlo, celková délka řízení odpovídala složitosti namítané trestní věci a jednotlivými stupni soudní soustavy, před kterými byla vedena a byla dobou přiměřenou. Tento nárok žalobce proto soud zamítl jako zcela nedůvodný

Jak již bylo uvedeno shora, soud s ohledem na částečné zpětvzetí žaloby žalobcem (vynaložené náklady na obhajobu a ušlý zisk), řízení částečně zastavil, když žalobci byly tyto nároky žalovaným plněny po podání žaloby (viz. shora) anebo žalobce se nárok rozhodl vzít částečně zpět (viz. částka ve výši 44.887 Kč za právní úkony vykonané v rámci trestního řízení Mgr. V. [REDAKCE] J. [REDAKCE]). Zbytek nárokované částky na obhajobu (Mgr. Zbyněk Čermák) ve výši 1.936,40 Kč, jež s ohledem na učiněná zpětvzetí zůstala ještě předmětem žaloby, soud zamítl výrokem III. rozsudku jako nedůvodný, když tuto částku, jak ostatně bylo mezi účastníky řízení nesporné, žalovaný žalobci uhradil dne 13. 4. 2017, avšak žalobce žalobu stran této částky zpět nevzal. Jinak řečeno, pokud jde o žalovaným celkem uhrazené nároky, tento uhradil žalobci částku ve výši 165.767,40 Kč, přičemž žalobce vzal zpět žalobu celkem do částky 163.831 Kč. Rozdíl tak představuje právě částka ve výši 1.936,40 Kč.

Pokud jde o úrok z prodlení, tento soud žalobci přiznal výrokem II. rozsudku a jeho opodstatnění vychází z ustanovení § 513, ustanovení § 1968, ustanovení § 1970 ve spojení s ustanovením § 14 odst. 1 a ustanovením § 15 odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb., podle něhož má žalovaný zákonnou šestiměsíční lhůtu pro vyřízení předběžně uplatněného nároku. Nároky, které v rámci posouzení uzná, pak musí uhradit do šesti měsíců od uplatnění nároku. Teprve až marným uplynutím těchto lhůt se žalovaný může dostat do prodlení. Vzhledem k tomu, že žalovaný částku ve výši 19.602 Kč, představovanou nárokem na obhajobu (Mgr. J. [REDAKCE]), uhradil žalobci dne 13. 2. 2017, částku ve výši 144.229 Kč, představovanou nárokem na obhajobu (Mgr. Čermák), ušlý zisk a nárok na nemajetkovou újmu z titulu nezákonně vedeného trestního stíhání, uhradil žalobci dne 1. 12. 2016 a částku ve výši 1.936,40, představující nárok na obhajobu (Mgr. Čermák), uhradil dne 13. 4. 2017 a svůj nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy uplatnil u žalovaného dne 8. 12. 2015, resp. příslušenství požadoval od 10. 6. 2016, přiznal mu soud úrok z prodlení z jednotlivých částek, jak je specifikoval ve výroku II., za období, od kdy žalobce úrok z prodlení požadoval (když správně počítal se zákonnou šestiměsíční lhůtou pro posouzení nároku žalovaným) do doby, kdy žalovaným přiznané částky byly zaplacené. Výše úroku z prodlení pak odpovídá ust. § 2 nař. vlády č. 351/2013 Sb.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 142 o. s. ř. podle něhož měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo. Pokud jde o nárok na nemajetkovou újmu, zde byl žalobce plně úspěšný, neboť podle usnesení Nejvyššího

soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30Cdo 3378/2003, i částečné vyhovění žalobě v podobě částečně přiznané částky na přiměřeném zadostiučinění, je ve svém důsledku plným úspěchem žalobce ve věci. Žalobce má proto, pokud jde o tento nárok ve vztahu k žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. V tomto případě se náklady řízení skládají z částky 12.400,-Kč, podle ustanovení § 11 odst. 1, ustanovení § 7 a ustanovení § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (4 úkony právní služby po 3.100,-Kč – převzetí věci, sepsání žaloby a 2x účast u jednání). U nároku na náhradu škody (v podobě obhajného a ušlé mzdy), vycházel soud z toho, že žalobce byl úspěšný v 57 % a žalovaný ve 43 %. Od úspěchu žalobce je proto nutné odečíst úspěch žalovaného a žalobce má proto právo na náhradu nákladů řízení v poměru 14 %. V tomto případě se náklady řízení skládají z částky 2.946,-Kč, podle ustanovení § 7 a ust. § 8 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (4 úkony právní služby po 5.260,-Kč – převzetí věci, sepsání žaloby). Ke shora uvedeným úkonům právní služby je nutné připočíst režijní paušál ve výši ve výši 1.200,-Kč podle ustanovení § 13 odst. 1,3 ve spojení s ustanovením § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (4 úkony právní služby po 300,-Kč – převzetí věci, sepsání žaloby a účast na jednání) a daň z přidané hodnoty ve výši 3.474,66 Kč (21%), již je právní zástupce žalobce plátcem. Žalobci celkem náleží na nákladech řízení částka ve výši 20.020,60 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost stanovenou tímto rozsudkem, může oprávněný podat návrh na výkon rozhodnutí nebo nařízení exekuce.

V Praze dne 5. června 2017

Mgr. Tereza Jachura Maříková v.r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Mílada Bryndová